

SEJDEME SE V PĚT

VLADIMÍRA ČERNAJOVÁ

KLOKAN

PRAVDIVÉ PŘÍBĚHY ZE SEZNAMKY

edice
KIO KAN

Copyright © Vladimíra Černajová, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Vladimíra Černajová, 2020

Redakční úprava Otilie Grezlová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-337-6

Milé čtenářky a milí čtenáři,

Žít single je dnes docela rozšířený styl života a má své nesporné výhody. Děláte si, co chcete a kdy chcete, nemusíte svá přání nikomu přizpůsobovat, nikdo vám nedělá binec v bytě, nevymačkává pastu od prostředka, nenechává oholené vousy v umyvadle, nepřepíná tupě televizní kanály v rytmu tří sekund a netrousí špinavé ponožky na trase obývací–ložnice. Pokud na tyto stránky zavítali i pánové, nechtě si doplní obdobný žebříček nesnesitelných ženských zlovyků. Jak se říká, každý máme to své.

Ale občas zapomeneme, že vztah obnáší i tyto drobné nepříjemnosti, a začneme pocítovat potřebu sdílet s někým život. Člověk je přece jen tvor párový. A pak už myslíme jen na to, že jsme dlouho nedostaly kytku, že už nám dlouho nikdo nepřinesl snídani do postele, že už nám dlouho nikdo nepřivezl léky, když nám bylo špatně, a že pyžamovou párty s kamarádkami byste případně vyměnila za romantickou vanu se svíčkami ve dvou, a to i s dlouhodobější perspektivou.

A pokud se náhodou nevyskytuje ve vašem okolí žádný adept, který by sliboval vaše sny naplnit, vrhnete se na seznamky.

A to je teda vichr z hor!

Kdo nezažil, neuvěří.

Ale jak říká jeden můj kamarád: „I špatný zážitek je dobrá zkušenost.“ Ačkoliv... zážitky ze seznamky nemusí být nutně negativní. Mám pár přátel, kteří na sebe právě tímto stylem narazili a přešli od životního modelu single k „... a žili šťastně až do smrti“.

Omlouvám se tedy, že na stránkách této knihy budou převažovat spíše setkání, která velkým finále nedopadla, ale důvod je jednoduchý – je to prostě daleko větší sranda.

Obvykle nejsem zastánce hesla všech optimistů „Co tě nezabije, to tě posílí“. (Jakože když si třikrát zlomím nohu, tak bude po každém úraze silnější a silnější? Nebo se třikrát nervově zhroutím a budu mít s každým kolapsem stabilnější psychiku? Blbost!) Ale v tomto případě bych vzala na milost modifikaci: „Co tě nezabije, to tě pobaví.“ Po takovém zmordovaném randeti máte totiž s kamarádkami co probírat. A věřte, že když s nimi nad ryzlinkem a líčením jejich schůzky naslepo brečíte smíchy, určitě Frantu, co přesně ví, kolik je ve městě hospod, která má nejlevnější pivo, a má jen tři zuby, což na fotce na seznamce dovedně skryl, přestanete brát jako hodinu života, kterou vám už nikdo nevrátí.

Takže, milé dámy a milí pánové, pokud jste singl a už ve vaší mysli hlodá červíček, že byste rádi přestoupili na párovou jednosměrnou kolej, přeji vám nejen hodně štěstí, ale hlavně ať se při rekognoskaci terénu pobavíte.

Dejte vědět, jak jste dopadli, můžeme pak společně napsat druhý díl.

Držím vám palce.

Autorka

Pozor, pozor!

Postavy v knize jsou fiktivní. Některé a částečně. Nikdo se nikomu a nic se ničemu nepodobá. A když, tak jen úplnou náhodou. Jestli se, pane, někde poznáte, nejste to vy!

A Stiflerka nemá dlouhé vlasy.

Vůbec.

---

*„V životě ženy poznáme sedm období:
batole, dívenka, slečna, mladá žena, mladá žena,
mladá žena, mladá žena.“*

George Bernard Shaw

1. Pyžamový mejdan

„*Mami, ta koupelka vypadá, jako by ses snažila spláchnout kokain,*“ četla jsem v mobilu příchozí esemesku.

No bodejť, když ten tvůj andílek při přebalování tak máchal ručičkama i nožičkama, že mi vykopl z ruky pudr a z uvolněného uzávěru se na něj vysypal celý obsah krabičky. Obírala jsem hromádky z oušek, z bříska, ze stolu, z křesla a odbíhala s kupkami vířícího se prášku v dlaních do koupelky k umyvadlu. A vtom klika cvakla, dveře letí, máma vchází do dveří. Nestihla jsem zamaskovat stopy.

„*Divné. My si s Kubíkem dávali jen trávu,*“ odeslala jsem odpověď, nastartovala auto a začala se v myšlenkách zaobírat svým večerním programem.

Plánuji totiž s kamarádkami pyžamový mejdan. A s největší pravděpodobností to jako vždy skončí u propírání chlapů. Vnímám, že se nám tady v posledních letech, řečeno slovy klasičky, „rozmohl takový nešvar“. Internetové randění. Ne, že by na tom záleželo, ale jsem jediná z bandy čtyř kamarádek, která je v tomto směru čirý

teoretik. Ty další jsou Pavla, Dáša a Stiflerka a jejich doménou je naopak výhradně praxe. I když ta prostřední zmiňovaná už má utrum. Ta hledala a našla. Seznámila se jak jinak než přes seznamku.

Skoro denně poslouchám jejich mnohdy neuvěřitelné historky. Když se sejde prototyp emancipované ženy s domácí maminou a doplní je lady vamp, vychytají všechny mužské perly ze seznamkového portfolia, takže je co poslouchat.

Dáša provozuje horskou chatu s hospodou, ale jinak je nejspokojenější doma na zahradě. Její pelargonie, které přepadají z okenních truhlíků v hustých, barvami hrajících trsech, jsou široko daleko pověstné a skalka před domem je tak vymazlená, že od března až do listopadu není ani týdne, kdy by nebylo pár keříků a popínavých rostlin v květu. A když ještě žil její Eda, tak cestovali. Někdy letecky, někdy autem, ale snad nejvíce toho nalítali na kole, což Dáše zůstalo doteď. Člověk si s ní ani nezašel na pivo, protože nevěděl, jestli je zrovna na Šumavě nebo na Mauriciu.

Pavla šéfuje reklamní agentuře a běhá. Běhá pořád, běhá dobře, běhá ráda. Běhá od té doby, co odběhla od manžela s cílem nevrátit se. Je rázná, nepotrpí si na dlouhé řeči o ničem a během pár minut vycítí, jestli je chlap srovnaný se sebou i se světem a příjemně pohodově pařezoidní, nebo už předem potřebuje o něčem ujišťovat a zvedat ego. Od takových rychle zdrhá. A jak říkám, zdrhá dobře. Snad jednou najde takového, kterému nebude chtít ukázat rychle se vzdalující záda.

No a Stiflerka má útulný malý butik se značkovou dámskou módou a po večerech vyrábí keramické šperky. Na ruční práce je fakt šikovná a kreativní. Když to nejsou šperky, tak svíčky, a když ne svíčky, tak mýdla. Je sošná,

vzrostlá, a na příslušných místech patřičně balkonově zaoblená. Jo a taky rozvedená. Manžel usoudil, že je dobrý nápad vyměnit sexbombu za anorektičku. Proti gustu žádný dišputát. Proč jí říkám Stiflerka vysvětlím hned v prvním příběhu, který se jí týká.

Všechny tři jedním okem dohlízejí na své dospělé děti a případně i malé vnuky. Ani jedna z nich není v tom seznamovacím stadiu, kdy si holka po třicítce uvědomí, že nějaké škvrně by nebylo na škodu a že teda ideálně i s tatínkem. Všechny tři už životního muže měly a děti mají. A to člověku dává přece jen určitou volnost při výběru, protože za vámi nestojí biologické hodiny s nožem a netlačí na krční tepnu.

A já kromě toho, že jim dělám vrbu, funguji jako holka pro všechno v hotelu. Oficiálně ho sice řídím, ale v praxi to vypadá tak, že když snídaňářka chytne moribundus, vstávám ve čtyři chystat hostům snídaně, a když má recepční rodinnou krizi, jdu si sednout na recepci a culit se na hosty. Ale „holka pro všechno“ se na vizitky většinou nepíše. Mám dvě dospělé dcery, které už si žijí svůj život a mají své bezvadné chlapy, o víkendech zvu mladé na oběd, vyprávím malému Kubíkovi pohádku „Jak šli bagr, buldozer a nákladák stavět dálnici“ a vybírám nejhezčí zavinovačku pro malou princeznu, která je na cestě.

Zaparkovala jsem před nákupním centrem, posbírala tašky a vyrazila ke vchodu. Musím udělat nákup na náš dnešní pyžamový mejdan. Není větší kalba, než řádění čtyř čtyřicátníků. Vy, kteří si myslíte, že začít večer v obýváku a ráno skončit v Las Vegas je záležitostí výhradně mladých a neklidných, se docela mýlíte. I my jsme schopny začít v obýváku a skončit... o pět kilometrů vedle, na Stodolní! Jak říká jeden můj kamarád: „Stará stodola nejlíp hoří.“ Je to cynik, ale něco na tom bude. Člověk neví, kdy si užívá naposledy, že.

Takže čtyřikrát Tramín červený, pozdní sběr, dvakrát Captain Morgan, Coca-Cola naprosto ne-light, čokoláda Milka s ořechy a karamellem XXL, avokádo, rajčata, mozzarella, sýr Brie, Primátor, niva na omáčku ke kuřecím nudličkám, cukrový meloun a parmská šunka, gumové medvídky pro Dášu, arašidy v cukru pro Pavlu a Toffifee pro Stiflerku... V hlavě vypočítávám, co všechno ještě přidat do vozíku.

Dáša se nasouká do svého modrého trička s medvídkem, co pamatuje Franz Josefa, Pavla nahodí teploučké kostkované flanelové pyžamo a Stiflerka se vyprsí v krajkovém saténovém overalu. Ovšem všechny svůj spací ohoz doplní teplými vlněnými fuseklemi. Když jsou nohy v teple a víno na stole, nemůže být svět lepší.

Dnes večer je Dášino rozloučení se seznamkou. Slavnostně smaže všechny své profily.

„Díky bohu, že už nemusím randit,“ pravila, když odklikla poslední delete.

„Holka, tak to ti věříme,“ přikývly unaveně Pavla se Stiflerkou. Chápala jsem jejich únavu. Však jsem jim v jejich seznamkovém konání dělala vrbu a psychologa v jednom už dobré dva roky.

Posuďte sami...

„Muž je dost hezký, když neděsí koně.“

J.-A. Barbey d' Aureville

2. Příběh Dáši a Delona

„Co to cítím?“ pokrčila nos Dáša, když mi přišla otevřít.
// „Ocet!“

„Nakládáš okurky, nebo to je nějaký nový parfém?“

„Šlápla jsem na včelu. A nelíbilo se to ani jedné z nás. Už třetí den čekám, až mi splaskne palec, obalený octovým obvazem.“

„Chuděra včela.“

„Já jsem jí chtěla říct, že mě to mrzí, že za naši srážku zaplatí životem, že jsem na ni opravdu nechtěla šlápnout a že se omlouvám, ale vyletělo ze mě jen:

„Ty sv...ě zavr...á, do prd..., teda: Do sluníčka!“ Co máme malého, nadáváme slušně.“

O chvíli později už jsme s Dášou seděly na zahradě u jednohubek a lahvičky veltlínu.

„Nemáš tu nějakou citronelu nebo repelent? Ti komáři jsou otravní. Jeden bodanec mi stačil.“

„Nemám. Jsem ráda, že mě opíchá aspoň komár!“ ucedila Dáša ironicky.

Omlouvám se za to jadrné tvrzení, ale vyjadřuje jasně stadium, ve kterém se má kamarádka právě nacházela.

Jakýkoliv zdvořilý opis by neodpovídal realitě.

Měla nádherné manželství. Eda byl skvělý chlap a oba spolu fungovali jako dvojice, která nedá bez druhého ani ránu. Měli horskou chatu s hospodou, bowlingem a několika pokoji, která je živila. Pracovali spolu, cestovali spolu, chodili spolu na pivo, smáli se spolu a i po dlouhých letech na sebe slyšeli. A jak známo, to se pánu bohu často nelíbí. Řekne si, že tady se má někdo asi moc dobře, a do toho štěstí trochu šlápne.

A tady to fakt přehnal.

Nemoc, léčba, nemoc, léčba, více nemoci, více léčby... a konec.

Dáša byla už sedm let sama.

Pět let si ani nedovedla představit, že by Edovo místo měl zaujmout někdo jiný. Pak ale pochopila, že ona je ještě naživu a že by měla čas, který má, využít smysluplně. Bylo jí k padesátce a začala brouzdat po seznamkách.

„Myslím, že dneska se s tebou zpiju. Včera jsem měla rande naslepo a to jsi nezažila tu hrůzu.“

„Myslíš, že to bylo horší, než když jsi mě v pěti letech dávala čurat do kopřiv a spálila mi pipku? Dodnes si ten zážitek pamatuju!“

„Tak promiň. Když ty jsi za námi furt lezla a chtěla sis hrát, a my jsme už běhaly za klukama a nepotřebovaly jsme otravné děcko, co nám visí na patách. Trochu jsme to přehnaly, no.“

„No budiž, tak co ten Delon?“

„Delon neměl zuby ani vlasy, ale to na něm byl ten nejmenší problém.“

„Eh?“

„Jo. Takže... nalíčila jsem se, ohákla – vidíš, že mám čerstvý přeliv – a celá taková krásná jsem vyrazila na rande.“

Mimochodem... ona Dáša fakt je „celá taková krásná“. Naprosto upřímně říkám, že má nejhezčí oči, jaké jsem kdy viděla. Velké, modro-fialkové, ozdobené hustými přírodními řasami, žádné umělé nástavce. V kombinaci s načervenalou hřívou je fakt kočka. A žádný žebříňák, pěkně ženská krev a mlíko.

„No a už když jsem se blížila do té kavárny a podle popisu modrá bunda, málo vlasů mi došlo, že to je ON, mého srdce šampion.

Usmál se a já zjistila, že nemá zuby, což fotka na seznamce dovedně skrývala. Nestihla jsem se otočit na podpatku a zdrhnout, protože to byl fakt nečekaný estetický zážitek, takže jsem si přisedla. Takové ty zdvořilostní řeči a pak spustil:

„Maš parchanty?“

„Prosím?“

„Esli maš parchanty?“

„Ne, nemám parchanty. Mám dospělou dceru Dominiku, inženýrku.“

„No bo ja se o žadne cizy smrady starat nebudu. Enem abysy věděla.“

„Děkuji, jsem ráda, že to vím.“

„A nemam robotu a žadne prachy. Enem abysy věděla.“

„Aha.“

„A byl sem v blázincu.“

„Ano?“

„Bo ja nesem normalni.“

„Hm... To bych vážně neřekla.“

„Jo a seděl sem.“ Vytáhnul trumf.

„Seděl jste?“

„Jo! Ale neprávem!“

„Jistě... A prosím vás, proč mi to vlastně říkáte?“

„No enem abysy věděla.“

A při každém „enem abysy věděla“ mi zašermoval rukama před obličejem, asi aby to zdůraznil nebo co. Po třetím šermířském výpadu už jsem měla tik.

„A kolik máš času?“

„No původně jsem měla dvě hodiny, ale teď už musím naléhavě jít.“

Stačilo deset minut a bylo vymalováno.

Ale hlavně neměl ty zuby!... Enem abysy věděla,“ uzavřela Dáša.

„No to jo... Já si říkala, co ti na něm vadilo.“

„Eslipa já nejsem moc náročná,“ pravila spokojená, že vyvázla ve zdraví.